

เรื่องเล่าของชวรินทร์...

ผู้ชายที่ถูกทอดทิ้ง

เล่าเรื่องโดย.... นางสาวรุ่งทิวา สายบุตดี

พยาบาลวิชาชีพปฏิบัติการ โรงพยาบาลโพธิ์ไทร

เรื่องเล่าของชวรินทร์..ผู้ชายที่ถูกทอดทิ้ง



ที่มา :

เมื่อเอ่ยถึงคนที่เป็นโรคจิต ไม่ว่าจะในวาระใด หรือ ฐานะใด มักจะก่อให้เกิดความรู้สึกแปลก ๆ ความรู้สึกที่ไม่ ธรรมดา กลุ่มคนเหล่านี้มักจะได้รับการปฏิบัติจากสังคม ด้อยกว่าที่ควรจะเป็น ความรังเกียจที่จะคบหาสมาคม สิ่ง เหล่านี้เป็น การตีตรา ให้พวกเค้า ทัศนคติและท่าทีของ สังคมดังกล่าวนี้ไม่เพียงจะเป็นการสร้าง ตราบาป ให้เกิดขึ้น เท่านั้น ยังเป็นการลดทอนโอกาสที่เค้าเหล่านั้นจะได้ แก้ปัญหาของตัวเอง รวมทั้งโอกาสที่จะขอความช่วยเหลือ จากสังคมอีกด้วย มีหน้าซ้ำยังถูกทอดทิ้งจากครอบครัวและ ชุมชนให้เผชิญชีวิตอยู่ตามลำพัง

.....ดังเช่นผู้ชายคนหนึ่งที่ชื่อว่าชวรินทร์

เรื่องเล่า :

ถ้าเอ่ยชื่อ “ ชวรินทร์ ” คงไม่มีใครที่ไม่รู้จักผู้ชายวัยฉกรรจ์ รูปร่างสูงใหญ่วัย 35 ปี ทุกคนต่างหวาดกลัวเมื่อได้ยินชื่อนี้ เนื่องจากเป็นผู้ป่วยจิตเวชที่ดุดำ โหดร้าย ทำร้ายร่างกายคนในครอบครัวและผู้อื่น รวมทั้งทำลายสิ่งของของโมยข้าวของชาวบ้าน จึงทำให้ผู้คนกลัวชวรินทร์มาก ไม่กล้าเข้าใกล้

.... และไม่อยากจะอยู่ในชุมชนอีกต่อไป

เรื่องเล่า (ต่อ)

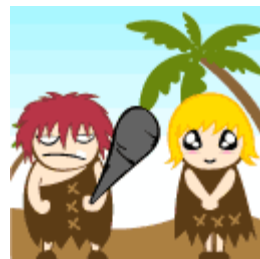
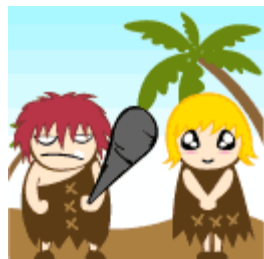
ชวรินทร์ อาศัยอยู่บ้านเลขที่ 17 หมู่ 8
บ้านนางวาน ต. ม่วงใหญ่ อ. โพธิ์ไทร
จ. อุบลราชธานี มีพี่น้องทั้งหมด 6 คน เป็น
ลูกชายคนสุดท้อง บิดาเสียชีวิตแล้ว ชวรินทร์
เป็นคนที่เอาแต่ใจตัวเอง ถูกเลี้ยงดูแบบตามใจ
มาก เรียนหนังสือเก่ง เรียนจบ
ม. 3 และเรียนต่อ กศน. จนจบ ม. 6



เรื่องเล่า (ต่อ)

พ.ศ. 2536 ป่วยเป็น Schizophrenia c Alcohol dependence ขณะป่วยชวรินทร์ทานยาตลอด แต่ดื่มสุราและใช้สารเสพติดร่วมด้วย จึงทำให้มีอาการหงุดหงิด ข่มขู่ ดุด่าผู้อื่น เปิดเพลงเสียงดังรบกวนคนอื่น จึงต้องนำส่งรพ. พระศรีมหาโพธิ์หลายครั้ง

.... มีประวัติ Admit ถึง 11 ครั้ง



เรื่องเล่า (ต่อ)

ในปี พ.ศ. 2548 ชวรินทร์ ต้องคดีถูกจำคุก
กรณีมีกัญชาไว้ในครอบครอง ติดคุก 9 เดือน

ชวรินทร์ถูกทำร้ายร่างกาย ซึ่งคนในชุมชน
เล่าขานกันว่าถูกคนใดรอบครัวจ้างวานให้มาฆ่า
เนื่องจาก

- ▶ หนึ่งปี พ.ศ. 2547 เคยเอาผิดจะแทงบิดา
- ▶ ดุด่าทำร้ายร่างกายมารดาและคนในครอบครัว
ตลอด มีหน้าซ้ำยังจะข่มขืนมารดาของตนเอง

เรื่องเล่า (ต่อ)

ชวรินทร์ Admit รพ.พระศรีมหาโพธิ์ ไม่รู้ที่จริงแล้ว หลังจากออกจากรพ. ก็สร้างความวุ่นวายเช่นเคย ทำให้ญาติพี่น้องไม่สนใจ ส่วนมารดาก็หนีหัวซุกหัวซุนไปอยู่ที่อื่น

คนในครอบครัวเสนออยากให้ชวรินทร์เป็นอัมพาต จึงจะดูแล **ไม่มีใครสนใจชวรินทร์แล้ว**

ล่าสุด Admit ในวันที่ 22 พ.ค. 2552 ถึง 27 ส.ค. 2553 รวม 1 ปี กับ 3 เดือน

... ญาติไม่มาติดต่อเลย

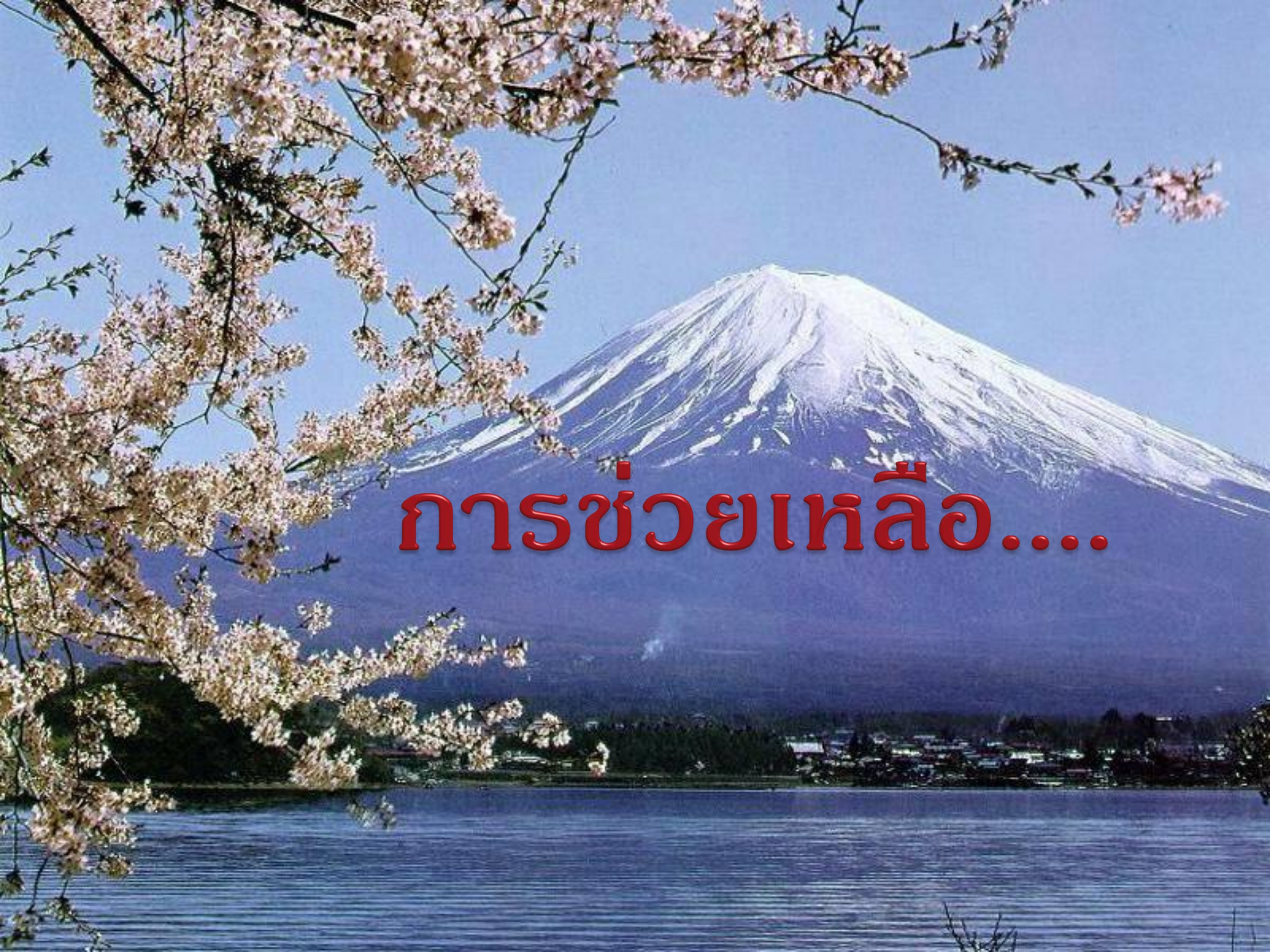
....ชีวิตชวรินทร์ถูกทอดทิ้งให้อยู่คนเดียว แม้กระทั่งมารดาของตนเองก็ยังหนีห่าง เพราะเหตุใด ? ชีวิตที่ทำผิดซ้ำ ๆ เราควร....ให้อภัยหรือให้โอกาส

“ ชวรินทร์ ” หรือไม่ว่า



สรุปปัญหา

1. ผู้ป่วยมีพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นข่าใหญ่ในชุมชน ดื่มสุรา ขโมยข้าวของชาวบ้าน ไม่เกรงใจใคร เพราะคิดว่าตนมีบัตรโรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ จะทำอะไรก็ได้ โดยไม่มีความผิด
2. ญาติพี่น้องไม่ให้ความร่วมมือ โดยเฉพาะ มารดา กลัวชวรินทร์มาก ไม่ยอมพบปะ มีแต่หลบหนี
3. ชุมชนหวาดกลัว ไม่เป็นอันกินอันนอน กลัวถูกทำร้ายร่างกายและโดนข่มขืน



การช่วยเหลือ....

1. ร่วมประชุมวางแผนให้ความช่วยเหลือโดย สหวิชาชีพ และร่วมทำประชาคม



การทำประชาคมจากทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง



2. ทีมสุขภาพจิตและแกนนำชุมชนได้ลง.....

ติดตามเยี่ยมบ้าน



**3. โรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ ให้การ
ดูแลรักษาเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลา 1 ปี
3 เดือน ฝึกทักษะต่าง ๆ ฝึกการ
ดำรงชีวิต การเข้าสังคม ทำให้ผู้ป่วยมี
กฎระเบียบในชีวิตและสังคมดีขึ้น**

**4. เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลโพธิ์ไทร และ
เจ้าหน้าที่ รพ.สต. ม่วงใหญ่ ได้ติดตาม
เยี่ยมบ้านตลอด ขึ้นชมและให้กำลังใจญาติ
ที่ดูแล รวมทั้งขึ้นชมผู้ป่วยที่ประพฤติตัวดี
รวมทั้งสานสัมพันธ์ในครอบครัว**

โรงพยาบาลโพธิ์ไทร และเจ้าหน้าที่ รพ.สต. ม่วงใหญ่ ติดตามเยี่ยมบ้าน



วันที่โรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์มาส่ง...

ชวรินทร์





ขอโอกาสผมสักครั้งเถอะ ...

ความรู้สึกรักของชวรินทร์ วันที่ 27 สิงหาคม 2553 : ชวรินทร์รู้สึก...ดีใจที่ได้กลับมาอยู่บ้าน และพูดด้วยน้ำเสียงเศร้า ๆ ว่า “ เสียใจที่วันนี้ไม่ได้เจอแม่ ” ชวรินทร์ได้ให้สัญญากับทุกคนว่า จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับสุราและยาเสพติด และจะเลิกพฤติกรรมก่อกวนคนในครอบครัวและชุมชน

“ ขอโอกาสผมสักครั้งเถอะ ”

फलार्थ.....



ภาพที่น่าประทับใจ เห็นแล้วซึ้งใจจริง ๆ ๆ ๆ

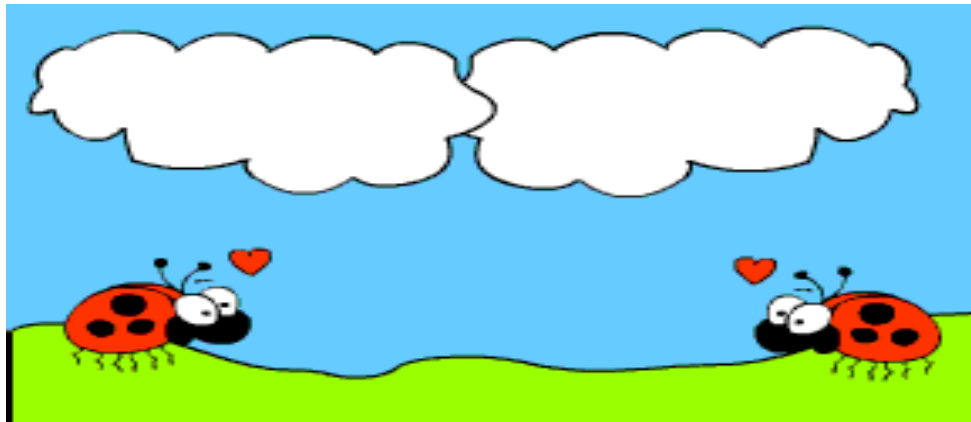


ชรินทร์ช่วยเหลือตัวเองได้ช่วยทำงาน ในครอบครัว



ความภาคภูมิใจของเรา....

สุดท้ายชวรินทร์ก็ได้กลับมาใช้ชีวิต
อย่างเป็นปกติสุขเฉกเช่นคนทั่วไป.....
อีกครั้งหนึ่ง



ปัจจัยที่ทำให้สำเร็จ

1. ความร่วมมือร่วมใจของหน่วยงาน ไม่ว่าจะเป็น
เป็น รพ. พระศรีมหาโพธิ์ รพ. โพธิ์ไทร
รพ.สต. ม่วงใหญ่ ตำรวจ ผู้ใหญ่บ้าน แกน
นำชุมชน อสม. และชาวบ้านในชุมชน
2. ความตั้งใจและความอดทนของเจ้าหน้าที่



ปัจจัยที่ทำให้สำเร็จ (ต่อ)

3. ความต่อเนื่องและความสม่ำเสมอในการติดตามเยี่ยม Case ของเจ้าหน้าที่รพ.โพธิ์ไทร และรพสต. ม่วงใหญ่
4. ครอบครัวและชุมชนเปิดใจกว้าง และให้โอกาสผู้ป่วยได้พิสูจน์ตัวเอง



ข้อคิด

การดูแลผู้ป่วยจิตเวชบางครั้งก็รู้สึกเหนื่อย
บางครั้งก็รู้สึกท้อแท้ แต่ทุกครั้งดิฉันก็มีพลัง
ฮึด ฮึด ฮึด ที่จะดูแลผู้ป่วยจิตเวชต่อไป เพราะดิฉัน
รู้สึกสุขใจที่ได้มีโอกาสช่วยเหลือผู้ป่วยจิตเวช
ผู้ป่วยจิตเวชทำให้ดิฉันรู้จักคำว่า

“ ค่าของคน ”

...เราจะก้าวเดินไปพร้อม ๆ กัน...เพื่อดูแล
ผู้ป่วยสุขภาพจิตและจิตเวช



สู้ตายค่ะ...



ขอบคุณค่ะ